

Dem, kære Svigerinde, og sige, at jeg ikke ansaae Dem for den mest fuldendt skønne . . . den mest forbryderisk farlige Kvinde, jeg har mødt. Hvad skulde det desuden hjælpe til? De veed det jo dog. Jeg har jo engang i Overmod gjort mig forfængelige Forhaabninger . . . hvad De vistnok ikke kunde undgaa at mærke. Naa, lad os ikke tale om disse gamle Skader! De vilde ikke have mig. Og jeg maatte resignere. De var antageligvis for smuk for mig!“

Han blev med eet bange for at være gaaet for hastig til Værks. Han syntes — hvad der ogsaa var rigtigt — at have set et forbifarende Glimt af Had i hendes Øjne, og det begyndte at lumre ham om Ørene ved Tanken om, hvad der vilde kunne ske, dersom Angrebet mislykkedes for ham.

Da følte han pludselig sin Hals omslynget af hendes Arme og et Par hede Læber paa sin Mund.

Det stod ikke paa mere end et Nu. Før han fik sig besindet, havde Nanny hurtigt rejst sig og var flygtet hen til Vinduet. Her blev hun staaende med Ryggen til ham og holdt i Befippelse en Haand op til Kinden, som om hun havde faaet et Slag paa den.

I det samme hørtes Ivans kommanderende Stemme ude fra Forstuen, og umiddelbart efter kom han selv kurende gennem Værelset paa sine travle smaa Ben ligesom et Stykke optrukket mekanisk Legetøj. Med en Mine som en Hærfører, der ordner sin Arme til Slag, foer han afsted, fulgt i Hælene af sin Stab: et Par stærkt galonerede Lejetjenere og en bluseklædt Dekorator.

Da han fik Øje paa de to, der ganske udenfor Festprogrammet havde gemt sig her i Kabinettet, standsede han et Sekund.

„Modtagelsen finder Sted i Salonen!“ forkyndte han, hvorpaa han rutsjede videre med sine Hjælpere, der grinede til hinanden bag hans Ryg.

Hverken Nanny eller Per havde rørt sig. Men nu rejste Per sig — endnu halvt uforstaaende og forstumlet.

Ved Lyden af hans Skridt vendte hun sig om og standsede ham med et Øjekast, der ganske vist var ulykkeligt og skamfuldt, men som dog meget afgørende, ja forbitret forbød ham